

Bạn thân càng nhiều, tiếng xấu càng lắm

(KOBE VAN VELDE)

CHƯƠNG 1

Những kẻ chơi đẹp

Mới tháng Năm đã nắng nóng. Trong nhà chỉ có mẹ tôi giỏi xoay vôi nóng. Tôi ngủ giường tầng, nằm áp mái, toàn thân hầm hập như tôm hấp bia. Bò xuống sàn nhà ngủ đệm nước, thành món hời cho muỗi.

– Ước gì hết hè ngay và luôn! – Tôi rồ lên.

Bố chặn họng:

– Chơi xấu nhau thế ông tướng. Đang mùa làm ăn của bố, càng nóng càng đông khách gọi lắp điều hòa chứ lị.

Đợi nắng lên mẹ bới việc ra làm. Đập đệm giữ gối. Mang chăn chiếu phơi nắng cho thơm. Mở toang các tủ đựng đồ, lòi quần áo phân loại. Vừa làm mẹ vừa lẩm bẩm:

– Có mười cái áo sẽ mặc cả mười cái. Có một trăm cái áo cũng chỉ mặc mười cái quen thuộc. Mua sắm nhiều làm gì cho tốn tiền chật nhà thế không biết.

Mẹ đang ca cẩm về bà nội với bố tôi đấy. Máy tháng nay cả nhà tôi vẫn xoay vần giải quyết đồng đồ đạc khuôn vác từ nhà bà về chưa xong. Cả hộp trăm cái khăn mùi xoa. Khăn tắm giảm giá bà sắm thành chồng cao ngất. Nến thơm, nến cây, nến dừa, nến cốc, nến đèn,

nén bơ... vô thiên lủng. Các loại chén, đĩa, thìa, đĩa xếp chặt tủ bếp.

Bố tôi ít khi đi mua sắm. Nhưng bố sắm cái gì ác mộng cái đó. Chưa về đến nơi, bố đã gọi điện tổng động viên cả nhà xuống đường đợi, như cửu vạn xếp hàng chờ khuân vác. Máy chực lốc giầy vệ sinh chất đầy hành lang, các vỉ sữa chua đã hết hạn sử dụng, rau héo cả rổ, cà chua sắp thối cả thùng. Bố chỉ nhặt chứ không chọn.

Mẹ sốc vì cách mua của bố một, sốc vì kiểu bán hàng của siêu thị mười. Mất mũi họ để đâu mà sữa chua, pho mát hết hạn sử dụng cả tháng vẫn bày bán. Máy móc còn nhảm lẫn nữa là con người. Tiện thể, tôi thò tờ giấy rách mép ra:

– Cô Gina đưa từ tuần trước mà con quên. Sáng mai hạn cuối phải mang đến lớp.

– Tối xẩm xịt mới đưa, làm sao mua kịp trứng lấy vỏ hộp làm thủ công bây giờ. Vỏ cũ mẹ vừa vớt hết rồi.

– Mẹ yên tâm. Thế nào cũng có bạn mang thừa, con xin chúng nó.

– Vấn đề không phải là xin được hay không. Vấn đề là con cứ cái thói nước đến chân mới nhảy.

Nước đến chân mới nhảy là cái gì? Ngày càng thấy ngôn ngữ mẹ dùng khó vào đầu. Tôi hỏi lại, mẹ nhăn trán nhíu mày, lật đật tìm từ điển thành ngữ tục ngữ.

Mẹ dùng cả hai tay giải thích:

– Mẹ không tìm được từ tương đương, đại khái là giống ý bên này hay nói phòng bệnh hơn chữa bệnh ấy.

Tôi nhún vai, chịu mẹ đấy. Mẹ tiếp tục:

– Con nên hiểu rằng hết hè này con sẽ chỉ còn một năm tiểu học nữa, rồi

phải lên trung học⁽¹⁾ đấy. Trung học sẽ khó lắm. Trung học là tự học. Trung học là tự giác. Không chuẩn bị từ bây giờ chờ đến bao giờ.

Chưa yên tâm, mẹ giở tờ báo găm sẵn trong ngăn bàn từ bao giờ, chỉ vào cái tiêu đề “Những điều khác biệt giữa tiểu học và trung học”. Không cần nhờ tôi giải nghĩa, mẹ tự dịch phăm phăm:

“Từ nay trở đi không còn nhao nhao giơ tay gọi “juf” với “meester” kiêu trẻ con nũng nịu để thương nữa. Vào trung học phải nghiêm túc thưa “leraren docenten” giáo viên đúng chuẩn. Không có chuyện cứ hở ra là chạy tìm cô hỏi thầy, vào trung học chủ yếu thông tin với giáo viên qua ứng dụng Magister. Ngồi tiểu học thì làm tính, ngồi trung học thì làm toán. Ở tiểu học ê a đánh vần, đọc, viết.

(1) Ý nói Trung học cơ sở, tương đương cấp 2 ở Việt Nam.

Ở trung học gộp chung môn Ngôn ngữ. Trường tiểu học chỉ vài trăm học sinh. Trường trung học vài nghìn học sinh.

Ngồi tiểu học có bàn riêng. Ngồi trung học không ngồi bàn cố định nhưng có tủ riêng. Cũng không phân công từ một đến hai thầy cô dạy dỗ cả năm, không được ngồi chung một lớp cả ngày nữa. Từ nay mỗi môn sẽ học với một giáo viên, chuyển phòng theo từng giờ học.

Tiểu học được để sách lại lớp, thỉnh thoảng không có bài về nhà. Trung học phải nhồi hết sách vào cặp mang về nhà làm bài tập hằng ngày. Những chọn lựa khó khăn bắt đầu khi không còn cái gì cũng làm chung, học chung với bạn như thời tiểu học nữa. Lên trung học xuất hiện áp lực thi cử và căng thẳng điểm số. Trẻ phải tìm kiếm lời khuyên để tự quyết theo cấp độ học nào, chọn môn học nào, từ đó định hướng ngành học sau này.”

Động một cái lại giờ sách báo ra dọa. Hoi một tí lời từ điển ra tra. Thế mà ZEN lại không có trong từ điển riêng của mẹ mới chán. Sao mẹ không nghĩ ngược lại nhỉ. Thoải mái đi. Còn một năm nữa mới lên trung học, phải tranh thủ thời gian vui chơi chứ.

Đằng này cứ suốt ngày dọa “trung học, trung học”. Nhức đầu. Trung học như con ngáo ộp.

Robbe xoa dịu:

– Bà chị gái Leni nhà tao ấy, giờ có bạn trai rồi, cả ngày rúc trong phòng với bạn trai. Làm như chỉ còn biết có mỗi bạn trai tồn tại trên đời. Chúng mày bảo có ức không, tự nhiên cuối tuần một ông kễnh vác mặt đến ăn ngủ, ngang nhiên mở tủ lạnh lục lọi đồ uống. Bực nữa là mẹ tao lại cực thân thiện với gã này. Lên trung học, bà Leni được thoải

mái hần, ít bị mẹ kêu ca nhắc nhở, hiếm khi mẹ vào phòng nhòm ngó. Chắc là cũng phải lên trung học thôi, để được tự do. Nhìn vào tương lai tươi sáng ấy của trung học mà tiếp tục sống và chiến đấu, chúng mày ơi.

OGO! Có mà phấn đấu rơi xuống địa ngục nếu dính phải đứa con gái nào. Tôi không ham làm ông kễnh nhà người khác như thế.

Kas lè lưỡi:

– Mày khoe hồi Giáng sinh được ông kễnh ấy cho quà nặng cân còn gì. Cũng lợi lộc đấy chứ.

– Hần cho tao một cục đá, bảo hóa thạch khủng long quý lắm đấy. Tao thêm vào, mày thích tao biếu.

Thề là tôi chưa có tâm trạng nào nhét hai từ trung học vào đầu.